

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl soudcem zpravodajem Ludvíkem Davidem o ústavní stížnosti stěžovatelky E. B., právně zastoupené JUDr. Jiřím Stránským, nám. Karla IV. 144, Mělník, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2021 č. j. 4 Tdo 1081/2021-107, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, přičemž tvrdí, že jím bylo porušeno její základní právo vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020 sp. zn. 45 T 9/2019 byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku (ad 1) a zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. d), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku (ad 2), kterých se dopustila jednáním popsáním ve skutkové větě daného rozsudku. Za toto jednání byla odsouzena podle § 329 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků ve věznici s ostrahou. Stěžovatelce byl také uložen peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb, kdy denní sazba činí 9 000 Kč, celkem ve výměře 4 500 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku bylo rozhodnuto o zabránění věci a náhradní hodnoty. Dále byla stěžovatelce a jednomu spoluobviněnému uložena povinnost zaplatit poškozené společnosti X, částku ve výši 11 761 117 Kč na náhradu majetkové újmy.

Další poškození byli se svými nároky na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, stěžovatelka i poškození odvolání, o kterém rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 6. 2021 sp. zn. 8 To 39/2021, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. c), d) a f) odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek z podnětu odvolání stěžovatelky a zúčastněných osob částečně zrušil, a to ve výroku o vině a trestu, týkajících se stěžovatelky, ve výrociích o náhradě škody, zabránění věci a zabránění náhradní hodnoty a podle § 259 odst. 3 tr. řádu a znovu rozhodl tak, že stěžovatelku uznal vinnou ze spáchání přečinu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Poškození byli odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze a poškozených byla zamítnuta.

4. Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze podali stěžovatelka i státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství dovolání. Nejvyšší soud napadeným usnesením dovolání stěžovatelky odmítl dle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu. Na základě dovolání státního zástupce zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze a přikázal mu věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti polemizuje s důvody, na jejichž základě bylo rozhodnutí Vrchního soudu v Praze zrušeno.

6. Dříve, než Ústavní soud přistoupí k věcnému posouzení ústavní stížnosti, je povinen zkoumat, zda splňuje všechny zákonem požadované náležitosti a zda jsou dány předpoklady jejího projednání stanovené zákonem č. 182/1993, o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu").

7. Podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu je ústavní stížnost nepřijatelná, nevyčerpal-li stěžovatel všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje. Subsidiaritu ústavní stížnosti podle tohoto ustanovení je třeba chápat nejen v procesním, ale též v materiálním smyslu. Úkolem Ústavního soudu není měnit či napravovat případná, ať již tvrzená či skutečná, pochybení obecných soudů v dosud neskončeném řízení, nýbrž je zásadně povolán k posouzení z hledisek souhrnných a po pravomocném skončení věci, zda řízení jako celek a jeho výsledek ob stojí v rovině ústavněprávní. Ústavní stížností se lze tudíž zásadně domáhat ochrany jen proti rozhodnutím konečným, nikoliv dílčím (procesním).

8. Opakovaně jako nepřijatelné proto Ústavní soud odmítl ústavní stížnosti v případě, kdy existovalo pravomocné rozhodnutí soudu, jímž však nebyla věc ukončena, nýbrž byla vrácena soudu či jinému státnímu orgánu k dalšímu řízení [srov. např. usnesení ze dne 30. 3. 2006 sp. zn. IV. ÚS 125/06 (U 4/40 SbNU 781)].

9. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že stěžovatelce stále může být poskytnuta ochrana jejich ústavně zaručených hmotných i procesních práv v řízení před Vrchním soudem v Praze, a bude-li třeba, rovněž v řízení o opravných či jiných prostředcích

ochrany práva, které jí zákon poskytuje (srov. usnesení ze dne 22. 6. 2011 sp. zn. I. ÚS 3180/10; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <https://nalus.usoud.cz>). Závěr o nepřijetí ústavní stížnosti se přitom podle ustálené judikatury Ústavního soudu uplatní i tehdy, jestliže je orgán, který má ve věci opětovně rozhodnout, vázán právním názorem vysloveným v napadeném rozhodnutí, neboť okolnost, že soud je vázán právním názorem kasačního soudu, nezakládá uzavřenost předmětného stádia řízení, ani se tím neklade překážka k ústavněprávní opoventuře proti konečnému rozhodnutí o věci (srov. usnesení sp. zn. III. ÚS 256/11 ze dne 16. 2. 2011).

10. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků ústavní stížnosti podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu ve spojení s § 75 odst. 1 téhož zákona odmítl jako návrh nepřijetí.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 16. března 2022

Ludvík David, v. r.
soudce zpravodaj